

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia wymogów pewności prawa

Według Republiki Słowackiej, nawet gdyby Komisja miała kompetencję do wydania zaskarżonej decyzji (której nie ma), instytucja ta naruszyła w niniejszej sprawie zasadę pewności prawa. Obowiązku nałożonego na Republikę Słowacką w zaskarżonej decyzji nie można było, zdaniem tego państwa członkowskiego, racjonalnie przewidzieć przed jej wydaniem.

3. Zarzut trzeci dotyczący nieprawidłowego wykonania kompetencji przez Komisję

Według Republiki Słowackiej, nawet gdyby Komisja miała kompetencję do wydania zaskarżonej decyzji (której nie ma) i wydając ją działała zgodnie z zasadą pewności prawa (czego nie uczyniła), w niniejszej sprawie instytucja ta nie wykonała swej kompetencji prawidłowo. Po pierwsze Komisja dokonała oczywiście błędnej oceny, albowiem domaga się ona od Republiki Słowackiej zasobów finansowych, mimo iż utrata tradycyjnych zasobów własnych wcale nie miała miejsca lub nie była bezpośrednią konsekwencją wydarzeń, jakie instytucja ta przypisuje Republice Słowackiej. Po drugie Komisja naruszyła prawo do obrony Republiki Słowackiej oraz zasadę dobrej administracji.

4. Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji

W ramach tego zarzutu Republika Słowacka twierdzi, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji zawiera wiele braków, ze względu na które należy uznać je za niewystarczające, co stanowi naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i jednocześnie jest sprzeczne z zasadą pewności prawa. Zdaniem Republiki Słowackiej, Komisja nie wskazała w zaskarżonej decyzji jej podstawy prawnej. Ponadto instytucja ta w ogóle nie wyjaśniła źródła i podstaw niektórych z jej wniosków. Wreszcie, według Republiki Słowackiej, uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest pod wieloma względami niejasne.

Odwołanie wniesione w dniu 24 listopada 2014 r. przez DF od wyroku wydanego w dniu 1 października 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-91/13, DF/Komisja

(Sprawa T-782/14 P)

(2015/C 089/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: DF (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat A. von Zwehl)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 1 października 2014 r. w sprawie F-91/13 DF/ Komisja w mierze, w jakiej Sąd w pozostałym zakresie oddalił skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 grudnia 2012 r.;
- nakazanie Komisji Europejskiej zwrotu na rzecz skarżącego kwot już uzyskanych przez nią, wraz z odsetkami za opóźnienie według stopy Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o 2 punkty; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej wszelkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 85 regulaminu pracowniczego i zasady pewności prawa ze względu na to, że Sąd do spraw Służby Publicznej powinien być w zgodzie ze stosownym orzecznictwem dojsć do wniosku, iż nie można w rozsądny sposób podnosić, że jedna lub druga z dwóch możliwych wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) załącznika VII do regulaminu pracowniczego – odnoszących się do kwestii, czy referencyjny okres 10 lat kończy się wraz z pierwotnym wstąpieniem do służby, czy wraz ze wstąpieniem do służby jednostki oddelegowania – jest tak oczywiście bezzasadna, że ma zastosowanie art. 85.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji i art. 19 TUE, ponieważ ze względu na zastosowanie rozbieżnych i niekompatybilnych przepisów prawa krajowego i prawa Unii w przedmiocie bezpodstawnego wzbogacenia wnoszący odwołanie jest poddany dyskryminacji w porównaniu do sytuacji, w której zastosowanie ma tylko krajowy porządek prawny, jako że nie może on powoływać się wobec Komisji na okoliczność, iż wzbogacenie już nie istnieje.
3. Zarzut trzeci dotyczący pozaumownej odpowiedzialności Unii ze względu na to, że wskutek postanowienia, iż nadpłata musi zostać uznana za bezprawną, i nałożenia na skarżącego obowiązku zwrotu nadpłaty na rzecz Komisji wyrządzono wnoszącemu odwołanie szkodę.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2014 r. – DenizBank/Rada

(Sprawa T-798/14)

(2015/C 089/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: DenizBank A.Ş. (Esentepe, Turcja) (przedstawiciele: M. Lester i O. Jones, barristers, R. Mattick i S. Utku, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/659/WPZiB z dnia 8 września 2014 r. ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 960/2014 z dnia 8 września 2014 r. ⁽²⁾ (zwanym dalej łącznie „spornymi środkami”) w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, niemożności stosowania art. 1 decyzji z dnia 8 września 2014 r. oraz art. 1 ust. 5 rozporządzenia z dnia 8 września 2014 r.; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Radę ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia nałożenia spornych środków na stronę skarżącą. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła jej żadnego uzasadnienia nałożenia na nią spornych środków ani nawet nie powiadomiła jej o umieszczeniu jej nazwy w wykazie.